

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lerna Malorum Omnium; Sive Gravitas, Et Damna Peccati Mortalis

Arias, Francisco

Monachii, 1648

Cap. XXVI. Per peccatum mortale fauores diuinos, & superabundantia
auxilia; quæ Deus iustis communicat, amitti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46756)

*Per peccatum mortale fauores diuinos,
superabundantia auxilia, quae Deus
iustis communicat, a-*
mitti.

C A P. XXVI.

Res explorata, veritasque Catholica
est, non posse hominem de peccato
exire, nec in Dei gratiâ conseruari, nec
opera totaliter bona, sanctaque facere,
sine supernaturalibus Dei auxilijs, &
succursibus, *a* (quemadmodum alibi
fusiùs ostendimus) cum omnes natu-
rales hominis vires, quamuis ad im-
perfecta quædã virtutis moralis opera
facienda sufficiant, ad hoc tamen in-
sufficientes sint; adeoque necessarium
est, vt Deus naturalem liberi arbitrij
facultatem his diuinis, ac supernatu-
ralibus fauoribus, à IESU Christo Sal-
uatore nostro promeritis, subleuet.
Horum fauorum aliqui ad salutem præ-
cisè necessarij sunt, quos succursus, &

a In profect. Spir. tr. 2. De imit. p. 1.
tr. 3.

auxilia sufficientia vocamus, & sine quibus homo nullo modo de peccato mortali exire, nec in gratiâ conseruari, nec saluari posset. Hos fauores Deus quantolibet peccatori, quoad viuit, nec aufert, nec denegat: si enim eos auferret, præcipere ipsi, vt peccata fugeret, pœnitentiam de illis ageret, omniaque diuina mandata exequeretur, esset ei rem impossibilem præcipere, quod non cadit in Deum; imò hoc de infinitâ eius bonitate credere, magna impietas foret. *a* Et idcirco Ecclesia, omnesque Sancti fatentur, Deum hæc necessaria, & sufficientia auxilia peccatoribus nunquam denegare. Alij succursus, & auxilia Dei sunt, quæ *superabundantia* dicuntur, quia adiunguntur, & accedunt ijs, quæ præcisè necessaria, & sufficientia sunt. Cum his auxilijs homo non solùm potest de peccato exire, & saluari, sicuti cum sufficientibus, sed sæpè etiam reipsâ de peccato exit, & conuertitur, atque saluatur.

N 3

uatur.

a C. Firmiter, de summ. Trin.

uatur. Et hæc, quæ istum effectum habent, vocantur non solum sufficienti vel, superabundantia, sed etiã *efficacia*. Et propterea efficacia dicuntur, quæ semper edunt effectum, semperq; huius ordinem, ac relationẽ ad operandum habent, & homo cum illis semper operatur. Præterea cū his superabundantibus auxilijs non solum potest homo conuerti, sicut cū ijs, quæ præcisè sunt sufficientia, sed potest etiam *facilius*, & *suauius* conuerti, quia valdè augent supernaturales animæ vires; atque ita alterutrum ex istis semper efficiunt, ut homo aut reipsâ ijs conuertatur, salueturq; propter maius robur, quod ei ad hoc faciendum præbent, aut maiore cum facilitate, comoditateq; possit conuerti, & saluari, quod vires supernaturales auctas habeat. Hæc efficacia, & superabundantia auxilia illa sunt, quæ assiduò à Deo petimus, dicentes in omnibus nostris orationibus, ut nos adiuuet, fauore nos prosequatur, nobis succurrat, nos sustentet, nos protegat.

ne nos deserat, nec derelinquat, nec
vnquam adiuuare, fouereque desinat.
Ac sunt hæc auxilia summi pro animâ
momenti, & vtilitatis; siquidem auxi-
lijs præcisè necessarijs, & sufficienti-
bus, licet omnes conuerti, ac saluari
possint, tamē ijs non omnes reipsâ con-
uertuntur, neque saluantur; & quando
aliqui illis conuertuntur, saluanturq;,
tunc non solum sufficientia sunt, sed
etiam efficacia: at auxilijs superabun-
dantibus, cum animæ vires augeant,
conuertuntur multò plures, & omnes
maiore cum promptitudine, ac suau-
tate conuerti, perseuerare, saluarique
possunt; neque solum maiore cum fa-
cilitate conuerti possunt, sed etiam in-
signia, perfectaue opera facere, & al-
tissimam in cælo gloriam obtinere.
Hanc doctrinam, tanquam totius Ec-
clesiæ veritatem, testatur S. Prosper his
verbis: *a Vniuersis hominum genera-
tionibus Deus testimonium de seipso pro-
hibuit, specialem gratiam ad se saluan-
dos*
N 4
a D. Prosper l. 2. de vocat. Gent. c. 25. 26. 28.

dos præbendo: Quamuis hoc tempore
 post mundi redemptionem ista gratia
 copiosius, quam antè præstetur, causas
 men distributionũ suarum Dominus
 scientiam suam tenuit, & intra secretum
 potentissima voluntatis occulit. Huic di-
 uinæ voluntati placuit gratiam ad se-
 saluandum necessariam à nemine sub-
 mouere, & gratiam abundantem mal-
 zis tribuere. Et quoniam hæc gratia
 lenta non est, nec hominem cogit, sed
 liberum relinquit, ita vt possit ei con-
 sentire, ac iustificari, & possit non con-
 sentire, atque in peccato manere, &
 post iustificationem possit in acceptã
 gratiã perseuerare, omnesq; tentatio-
 nes cum specialibus auxilijs, quæ Deus
 ad hunc effectum dat, vincere, & possit
 etiam perdere illam, & ab inimicis suis
 vinci; propterea nunquam debet in au-
 ribus eius vox illa Domini non sonare: *Vigilate, & orate, ne intretis in tentationem*
 consentiendo. *Ubi si de vigilando tan-
 tum, non etiam de orando admoneret, solas
 liberi arbitrij vires videretur hortatus:*
a Matth. 26.

Sed

Sed cum addidit: Et orate, docuit superni futurum muneris, ut eos etiam vigilantes temptationis procella non vinceret. Merito igitur non solum ab incipientibus, verum etiam à prouectissimis Sanctis uniformiter Domino supplicatur, & dicitur: Ne nos inducas in temptationem, sed libera nos à malo. Hæc S. Prosper,

Et suppositâ hac veritate, receptâ ab Ecclesiâ, & à diuinâ Scripturâ, Sanctisque traditâ, dicimus, per mortale peccatum hæc superabundantia Dei auxilia amitti: atque hic est vnus ex maximè perniciosus, & formidabilibus effectibus, quos peccatū mortale operatur, quòd nimirum hominem his diuinis fauoribus, qui tanti ad salutem momenti, tamque vtilis sunt, priuet, quia Deus videns hominem hisce fauoribus, ac donis suis non vti, eadem illi denegat, & aufert. Non ei statim omnia propter primum peccatū mortale subtrahit, sed prout diuina ipsius iustitia, & grauitas, ac multitudo peccatorum ab ipso exigit, ea aufert, do-

N s nec

nec peccatores adeò cæcos, & in malitiâ induratos relinquat, vt licet conuerti, saluarique possint, re tamen ipsi non conuertantur, neq; saluentur; quia Deus illis propter commissâ peccata denegauit auxilia efficacia, quibus in effectu fuissent conuersi, & superabundantia, quibus conuersio eis facilior, & suauior accidisset; quemadmodum illa denegauit peccatoribus Tyri, & Sidonis, de quibus dixit Christus, si inter eos fecisset *virtutes*, ac miracula, quæ in Corozain, & Capharnaum, ciuitatibus Israël, fecit, pœnitentiam de peccatis suis acturos fuisse. ^a Hunc effectum, & hanc grauissimam pœnam peccati mortalis tradunt, ac testificantur sapissimè diuinæ litteræ, eamque multis insignibus exemplis confirmant. Peccauit Cain consensu, desiderioque interiùs, concipiendo inuidiam, & odium contra fratrem suum Abel, & Deus apparuit illi, di-

^a *Math. 11. 21.*

xitque: *a* *Quare iratus es, & mœrore
concidit facies tua? Si te emendaueris,
beneq; egeris, veniam, & præmium re-
cipies: sin autem malè egeris, statim in
foribus pœna tui peccati aderit. Cete-
rùm stude dominus esse appetitûs tui
cum auxilio, quod à me habes, & libe-
rabis te à culpâ, & à pœnâ. Hisce tana-
pijs verbis Deus Cain ad consideran-
dum suum peccatum, eiusq; pœni-
tentiam agendam hortatus est. Ac fuit
hæc ingens, quam dedit, consolatio, &
favor admodum specialis, quem ipsi
exhibuit. Verùm quia Cain hoc Deï
favore, & auxilio vsus non est, imò
perseueravit in peccato, suumq; ma-
lum desiderium executus est, occiden-
do fratrem, Deus illi hunc favorem, &
hanc consolationem subtraxit: vnde
ei denuò apparens dixit: *Ubi est Abel
frater tuus? Quid fecisti? vox sangui-
nis eius clamat vindictam contra te.
Propterea maledictus eris super terram;
& cum operatus fueris eam, non dabit tibi**

N. 6 fru-

a *Genes. 4. 6.*

fructus suos: vagus, & profugus eris super
 terram. Non eum consolatus est, ne
 animauit, vt antea, nec expressè ad
 poenitentiam, vitæque emendationem
 hortatus est, nec ei peccatorum suo-
 rum veniam, nec bonorū operum præ-
 mium, sicut prius fecerat, obtulit, Om-
 nes hos superabundantes fauores ei
 denegauit, quia peccatum suum auxit;
 vnde tam debilis, animoque fractus
 fuit, vt de peccati sui veniâ desperârit,
 in eoque mortuus sit. Peccauit Pha-
 rao, Ægypti rex, opprimendo, mul-
 tisque iniustitijs, & grauaminibus po-
 pulum Israël, quem captiuum deti-
 nebat, vexando: *a* & Deus ipsi pec-
 cauit, Moysem, & Aaron præcepit, vt ab illis
 iniustitijs desisteret, populumque suum
 liberum dimitteret: Et vt ad hoc fa-
 ciendum eum moueret, multa miracu-
 la, prodigiaque coram illo per Moy-
 sen patrauit. Immisit quoque ei pe-
 nas, & tribulationes, vt ijs afflictus, re-
 linqeret suum peccatū; ac Dei man-
 dato

a Exod. 3 7.

dato pareret. Et ille poenitens, emendationem promittebat: sed plagâ cessante, mox ad idem peccatum reuertebatur: & cum semel, morte primogenitorum compulsus, populum dimisisset, statim ad malitiam suam redijt; egressusque est cum toto suo exercitu post eum, vt ipsum in captiuitatem reduceret, vel contrucidaret, insequens eum per mare, in quo postea submersus, & in peccatis suis mortuus est cum omnibus suis. Videamus parumper, quid causæ fuerit, quod Pharaon, eiusque serui videntes tot miracula, & tot plagas accipientes, non inducerent animum præcepto Domini obedire, libertatem populo eius dando, sed toties ad cœptam improbitatem redirent; quodque videntes mare apertum tam stupendo miraculo, non considerarent eum, qui talem Israëlitis fauorem exhibuisset, illos quoque ab inimicis suis defensurum; sed veluti cæci, medium mare ingrederentur, donec in eo interirent. Causa hu-

ius fuit, quia Deus eos propter ipsorum peccata deseruerat, & dereliquerat, auferendo illis fauores, auxiliaque superabundantia, quæ illuminant, & emolliunt corda admodum cæca, ac dura, faciuntque, vt homo maiore cum facilitate, & efficaciam de peccato exeat, ac bonam vitam agat. Sic declarat ipse Dominus, ad Moysen dicens: *a* Ego indurabo cor Pharaonis, & non audiet vos. Ac rursus: *Ego indurans cor eius, & seruorum illius.* *b* Indurare Deum cor Pharaonis, non fuit duritiem peccati in corde eius ponere, neque enim tale quid Deus facit, qui peccatum odio habet, nec illius author esse potest: sed fuit fauores superabundantes ei negare, quibus, si ipsi eos dedisset, cor illius emolliisset, ipseque ad obediendum motus fuisset. Declarauit hoc punctum scriptura, dicens, fuisse induratum, & aggrauatum cor Pharaonis, nec voluisse eum facere, quod Deus ipsi præceperat, significans per hoc

a Exod. 7. 3. *b* Exod. 10. 1.

hoc, ipsum suâ libertate causam sui peccati, & duritiei suæ extitisse. Hanc pœnam inflixit Deus populo Israël propter peccata, quæ tempore Prophetarum fecit, & maximè propter illa, quæ fecit tempore Christi, non credendo in eum, nec ipsum, tanquam Salvatorem, cum obedientiâ verbo illius debitâ, recipiendo. Propter hæc peccata negavit ei auxilia superabundantia, quæ ipsi dabat, eumque in cæcitate, ac duritie suâ reliquit, quemadmodum Isaias Prophetavit, dicens: *a Excacabit cor populi huius, & aures eius aggravabit. & oculos eius claudet. Et Christus Isaiæ autoritatem allegans dixit: b Excacavit oculos eorum, & induravit cor eorum, ut non videant oculis, & non intelligant corde, ad probandum, in eis, quia Salvatorem non reciperent, sed persequerentur, hanc Prophetiam fuisse impletam. Hac eadem pœnâ puniuit Deus Gentiles, qui in in-*

cre-

a Is. 6. 10. b Ioannis 12. 40.

credulitate suâ perseuerârunt; quibus propter ingentia ipsorum peccata hæc superabundantia auxilia denegauit, quo factum, vt tam cæci ac duri existerent, vt non crederent, nec obedi-
rent Euangelio; quemadmodum declarat S. Paulus, dicens: *a Si etiam num opertum, & absconditum quibusdam est Euangelium, in filiis perditionis opertum est, hoc est, in ijs, qui sponte perire, ac damnari volunt, quos verus Deus, qui est Creator, & Dominus non solum cælorum, sed etiam huius seculi, siue mundi, & omnium rerum temporalium, excacauit, vt non fulgeat illis illuminatio Euangelij, eiusque prædicatio per lumen Fidei. b* Excacare eos, vt diximus, est ipsis propter eorum peccata negare superabundantia auxilia, quibus illuminati fuissent ad credendum, & executioni mandandum Euangelium; & quia Deus illis et negauit, inde factum, vt Fidem, obedi-

a 2. Cor. 4. 3. *b* Sic D. Chrysoſt. D. Augustin. D. Thom. in 2. Cor. 4.

dientiamque eidem Euangelio non
præstarent.

*Deum hac eadem animadversione in ce-
teros peccatores uti.*

C A P. XXVII.

Hanc pœnam, quam Deus ante le-
gem Caino, & Pharaoni, & tem-
pore legis populo Israël, & post re-
demptionem Gentilibus, ac Iudæis,
qui in suâ infidelitate manserunt, in-
flixit, exercet quotidie in innumeros
Christianos, quibus ob ingentia eo-
rum peccata, efficacia, & superabun-
dantia auxilia negat; quemadmodum
significavit Angelus, quem S. Ioannes
vidit, in personâ Dei dicens: *a* *Qui
nocet, noceat adhuc: & qui in peccato-
rum sordibus est, sordescat in ijs, alijsque
peioribus adhuc.* Quasi dicat: Ego eum
liberum relinquo, permittoque, ut
peccet; nec id superabundantibus, &
efficacibus favoribus, quos ei dare
pos-

a Apoc. 22. 11.